

ning til at paatvinge Naboen at borthugge disse Træer uden Erstatning.

Bable: Denne sidste Yttring af den ærede Minister er uden Tvivl lige saa stærk som de Ytringer, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgtreds (Nimestad) brugte. Der er slet ikke Tale om, at et Træ skal bort, fordi en Nabo ønsker det, men der er netop foreslaaet i Lovforslaget, hvilken Fremgangsmaade han skal bruge for at faae Træet bort; den Bei, der ligger imellem en Mands Ønske og Udførelsen af dette Ønske, er netop det, som Lovforslaget gaar ud paa at betegne. — Det glæder mig i Øvrigt at høre, at den ærede Minister indrømmer, at der kan findes en Maade, hvorpaa denne Opgave kan løses, og hvortil han kan gaa med. Jeg er saa heldig, at jeg lige strax, da jeg aabnede Forhandlingerne, for vort Bedkommende erklærede, at jeg vilde — hvad jeg vilde ønske, at det ærede Ministerium oftere vilde gjøre — overlade til Thinget som det, der med de nyeste Erfaringer for Die kjenner de Ønsker, der foreligge, at give Lovforslagene saadanne Former, at vi kunde bringe dem igennem. Jeg erklærede, at jeg, for at opnaa det Gode for mine Medborgere, som jeg har tilsigtet ved dette Lovforslag, aldeles ikke vilde holde paa den Form, jeg har givet det; men efter hvad jeg kjenner til den Slags Forhold, tror jeg slet ikke, det vil frembyde de Vansteligheder, hvorom der er Tale. Jeg skal slutte med en Betragtning, som jeg vil bede den ærede Minister ikke at tage mig ilde op. Jeg vil haabe, at den Tanke vil gjøre sig gjældende ikke blot hos den ærede Minister, men hos alle Raagjældende, at man, efter at vi fra Fortiden have arvet en Regering, i hvilken kun de Store igennem en lang Række af Aar sadde til Rors og havde Indflydelse paa Lovgivningsmagten, ikke, naar vi nu have faaet en fri Forfatning, kan mene, at al den Uretferdighed, som er ophobet gennem Marhundreder, skal staa urokket, blot fordi den saalænge har staaet urokket. Den ene Tid maa have samme Ret, som den anden, og naar den forbigangne Tid har brugt sin Myndighed til at kue, maa den frie Forfatning, der giver Alle lige Ret til at fremkomme med deres Ønsker, søge at oprette noget af den Ståde og Underkuelse, som er tilføjet gennem Marhundreder.

Indenrigsministeren: Jeg maa dertil sige, at det ikke er mig muligt at se, hvilken Anvendelse dette kan have i nærværende Tilfælde. Det forekommer mig, at man nu snart har vendt op og ned paa den hele Tilstand, som er nedrevet fra vore Forfædre. Jeg vil i alt Fald sige, at det ikke er tilstrækkeligt at slaa en Streg over, hvad der er arvet fra Forfædrene, for derved at afsjøre Forholdene mellem Mand og Mand, saaledes som de nu foreligge. — Det ærede Medlem

kan ikke lære mig Noget med Hensyn til Landbruget og i det Hele med Hensyn til disse Forhold paa Landet; ja, han maa tilgive mig, naar jeg siger, at jeg maasse har et noget videre Blik end han i dette Tilfælde. Jeg kan nemlig se begge Parters Larm, men det forekommer mig, at det ærede Medlems Forslag væsentlig lider af, at det kun ser paa den ene Parts Larm; derfor er det min Pligt ogsaa at fremdrage den anden Parts.

Clausen: Da Diskussionen er kommen ind paa det Spørgsmaal, hvorvidt det vil være rigtigt eller urigtigt at borthugge større Træer, der vore ind til Nabovens Grund, tror jeg, at det ikke vil være uheldigt at henlede Opmærksomheden paa, at der, forsaavidt det er Uret, vistnok allerede nu for det Offentliges Bedkommende er fastsat Noget, som gjør Uret i saa Henseende. Saa vidt jeg mindes, findes der nemlig i Weilovgivningen den Bestemmelse med Hensyn til det Tilfælde, at en Bei gaar forbi en Skov, at høstammede Træer ikke maa findes nærmere ved Beien end i en vis Afstand, saa vidt jeg mindes, 10 Alen. Denne Bestemmelse har man indsat i Loven, uden at man, saa vidt jeg veed, har ydet Skoveieren nogen som helst Erstatning for de Træer, der paa Grund af denne Bestemmelse kunde blive at omhugge, men dersom man har Ret til at gribe saaledes ind paa det Offentliges Begne overfor Skoveieren, synes jeg ogsaa, man maa kunne gjøre samme Ret gjældende overfor ham, naar hans Træer kunde medføre Ståde for den mindre Mand. Naar der er Tale om, at der burde gives Erstatning i det Tilfælde, at der skal skrives saaledes ind, maa jeg sige, at Skovens Værdi jo nærmest ligger i selve Træerne, og naar Cieren borthugger disse, vil han tilbørlig kunne faae Erstatning ved at sælge dem. Vi maa nemlig huske paa, at han beholder Jordbunden tilbage, som han derefter kan benytte til anden Skovplantning, til at opelske Bustvægter og deslige, hvilket altid vil give noget Udbytte. Det var kun disse saa Bemærkninger, jeg vilde tillade mig for at henlede Opmærksomheden paa, at vi vistnok have en Lovbestemmelse, der ligefrem siger til Skoveieren, at han ikke maa have høstammede Træer i Nærheden af en offentlig Bei, og jeg tror, vi maa betragte Beien som anden Mands Grund lige over for Skoveieren.

Alberti: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Det ærede Medlem har havt Ordet flere Gange, men under Forudsætning af Thingets Samtykke skal jeg give det ærede Medlem Ordet.

Alberti: Til den ærede Minister vil jeg gjøre den Bemærkning, at man paa ingen Maade endevender Alt. Man opretholder og høiagter de